

eten te hebben en 's nachts lekker te liggen. Maar dat vind ik hier niet en t'huis ook niet."

„Kon ik je dat toch bezorgen! Maar je ziet wat een bedroefd beetje ik verdiend heb van den winter met laat opblijven en vroeg opstaan; maar als deze spreid klaar is, krijg ik er stellig f 20 voor en dan krijg je wat lekkers."

„Twintig gulden en daar gaat het katoen nog af! Dat is dadelijk op! Waren wij ten minste maar rijk, dan had ik ten minste nog eenige vergoeding van mijn ongelukkig figuur!"

Rose-Marie zuchtte.

„Kon ik 't door wenschen maar worden Jans! Zie zoo, weer een sterretje af, dat gaat toch gauw. Heb je geen trek wat te breien of te haken?"

„Dank je wel. Ik ben voor mijn plezier uit — zegge voor mijn plezier — en maak me niet zenuwachtig met dat gefriemel, 't geeft toch niets of ik zoo wat knoei."

„Maar als je eens zorgde voor onze kousen. Dan hoef ik het niet te doen, en je neemt mij werk uit de hand!"

„'t Zou ook wat! Ik werk niet; ik dank er feestelijk voor. Na zoo'n ellendigen nacht ben ik nog veel miserabeler en dan zou die zeelucht mij beter maken? Ik geloof er niets van. Zeg Jans! die mijnheer, die mij toen geholpen heeft en die jou zoo aankeek, heb je dien niet meer gezien."

„Neen Jans!"

„Heusch niet?"

„Zeker niet! Waarom zou ik er om jokken?"

„Zou hij in 't hôtel logeeren?"

„Ik weet het niet; misschien kwam hij hier maar voor een dagje."

„Dat geloof ik niet. Hij had een groot valies bij zich."

„Daar heb ik niet eens naar gekeken?"

„Ik vond hem erg knap. Jij niet?"

„Hij was heel vriendelijk."

„Omdat hij je zoo aankeek."

„Neen, omdat hij je droeg!"

„Dat deed hij alleen om jou!"

„Wel neen, hij had medelijden met je."

„Medelijden! Daar heb je 't. Dat is 't eenige, wat ik opwek; vind je dat zoo prettig? Ik vind het vreeselijk, ellendig. Ik wou dat ik dood was, want dan hadden ze eindelijk geen medelijden meer met mij en zeiden dan: „Gelukkig!"

„O foei Jans! Wat ga je van morgen weer te keer. Als je wist hoe je mij pijn doet."

„Dan weet je ook eens, wat pijn is!"

Frank van Haeren had er genoeg van; het sarren en plagen van het boosaardige kind, dat in haar treurigen toestand een vrijbrief vond om haar zuster telkens te kwetsen, hinderde hem in zijn aesthetisch gevoel, dat was een impressie die pijn deed, en zoover mocht zij niet gaan.